

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

13 maart 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de mogelijkheid een ecologische erfgoedwaarde toe te kennen aan waardevolle bomen

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de restauratie van de Sint-Gummaruskerk te Lier

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de uitvoering van de resolutie betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de oprichting van een cultuurfonds
Vraag om uitleg van mevrouw Niki De Gryze tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het topstukkenfonds

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 13 maart 2003

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.20 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de mogelijkheid een ecologische erfgoedwaarde toe te kennen aan waardevolle bomen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Glorieux tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de mogelijkheid een ecologische erfgoedwaarde toe te kennen aan waardevolle bomen.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben geen regelmatige bezoeker van deze commissie en kan me best voorstellen dat hier thema's behandeld worden die een groter belang hebben. Het is ook niet mijn voornemen om hier het allergrootste cultuurdebat op gang te brengen, maar toch vond ik het onderwerp van mijn vraag een leuk initiatief dat ik graag aan de minister wil voorleggen.

Ik heb me voor deze vraag laten inspireren door twee kleine krantenartikels die enkele weken geleden verschenen zijn. Daaruit leerde ik dat de heer Draps, de Brusselse staatssecretaris voor Landschappen, een opmerkelijk initiatief heeft genomen. Hij wil namelijk een inventaris laten opmaken van alle 'opmerkelijke bomen' die op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te vinden zijn. Volgens hun afmetingen, ouderdom en zeldzaamheid zou dan aan deze bomen een erfgoedwaarde worden gegeven en uitzonderlijke exemplaren zouden kans maken op een de-

finitieve bescherming. Als een waardevolle en beschermde boom zich op een privé-eigendom bevindt, zouden de eigenaars een beroep kunnen doen op officiële boomdokters voor het onderhoud ervan.

Interessant aan dit initiatief is niet alleen dat op die wijze een belangrijk ecologisch erfgoed erkend en gevrijwaard wordt, maar evenzeer dat hierbij alle burgers betrokken worden. Burgers worden namelijk actief opgeroepen om oog te hebben voor waardevolle bomen in hun omgeving en die ook aan te geven. Als de bomen erkend en beschermd zijn, kan dit ook worden aangegeven door middel van een bordje waarop de bijzondere kenmerken van deze boom vermeld staan. Dit gebeurt nu reeds bij bijvoorbeeld cultuurhistorische gebouwen. Hierdoor krijgt het initiatief ook een educatief aspect.

Mijnheer de minister, bestaat iets dergelijks reeds in Vlaanderen ? Ik dacht namelijk weet te hebben van een of ander decreet dat het mogelijk zou maken om bijzonder waardevolle bomen te beschermen. Hoe staat het met de opvolging daarvan ? Wanneer werd voor het laatst in Vlaanderen een inventaris opgemaakt ?

Hoe staat u tegenover de idee om ook in Vlaanderen, via het toekennen van een ecologische erfgoedwaarde aan opmerkelijke bomen, een bewustmakingscampagne omtrent groen erfgoed op te starten ?

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wou er gewoon even op wijzen dat ik inwoner ben van een gemeente waar een boom, een authentieke vrijheidsboom die in 1831 geplant werd, als één van de allereersten geklasseerd werd.

Van Hecke

Ook ik wacht met nieuwsgierigheid het antwoord van de minister af.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben geen expert op dit vlak, maar stel wel vast dat ook de bomen als dusdanig in het kader van de beschermde monumenten, landschappen en sites deel uitmaken van een dergelijke bescherming.

In mijn eigen gemeente Westerlo ken ik twee dergelijke sites, namelijk enerzijds de abdij van Tongerlo waar eeuwenoude lindenbomen staan en anderzijds de vredesboom, de lindenboom op de markt die volgens schattingen meer dan 650 jaar oud zou zijn en die dus ook binnen een beschermingsclausule zou vallen. Ik neem aan dat dit reeds op een of andere manier geregeld is.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik weet dat heel wat zaken in het belachelijke getrokken kunnen worden en dat sommige burgers eventueel de opmerking zou kunnen maken in de zin van 'Waar houdt een parlement zich toch mee bezig?'. Toch sta ik 100 procent achter de vraag van de heer Glorieux en de woorden van mevrouw Van Hecke en de heer De Cock. Met deze vraag tonen zij duidelijk aan hoe belangrijk dit gegeven wel is.

Frederik van Eeden schreef ooit het gedicht 'Ik heb de witte waterlelie lief'. Welnu, we zouden in dezelfde zin en met dezelfde glans kunnen zeggen: 'Ik heb een wuivende kastanjelaar lief'.

Ik weet ook dat sommigen hun liefde voor een boom tonen door die boom te omhelzen. Ik heb daar geen enkel probleem mee en kijk daar ook niet hooghartig op neer. Het zich verbonden en één voelen met de natuur is één van de oudste gedachten die in alle filosofieën terugkomt. Men spreekt in dat verband over pantheïsme, maar men kan daar ook andere namen aan geven.

Ik deel de bezorgdheid van de vraagsteller met betrekking tot bomen, zeker met betrekking tot bomen die het landschap een zeker karakter verlenen. Vaak gaat het hier immers om bomen met een historische betekenis. In veel dorpen staat nog een vrijheidsboom die vroeger jaarlijks, tijdens een of

andere processie, werd versierd. In andere dorpen gaat het om een zogenaamde Saksenboom waaronder ten tijde van Karel de Grote nog recht zou zijn gesproken. In Waarschoot staat een boom die de Bevende Hazelaar wordt genoemd.

Al deze bomen zijn verweven met ons erfgoed. Ons erfgoed beperkt zich niet tot gebouwen, schilderijen of alaam, het omvat ook landschappen en bomen. Door middel van deze inleidende beschouwingen wil ik even verduidelijken dat ik de bekommernissen van de heer Glorieux ten volle deel.

Ik zou er even op willen wijzen dat honderden bomen in het Vlaams Gewest momenteel reeds als erfgoed worden beschermd. In sommige gevallen gaat het om individuele bomen, in andere gevallen gaat het om een linden- of een kastanjelaan. Deze bomen zijn niet enkel om hun natuurwetenschappelijke waarde beschermd, het gaat tevens om hun historische, volkskundige of een andere sociaal-culturele waarde. In Rijkvorschel staan de langst beschermde bomen in Vlaanderen. Het feit dat deze bomen al sedert 1939 beschermd zijn, toont aan dat we op dit vlak toch wel een zekere traditie hebben.

Voor het beheer van deze monumentale bomen kunnen de eigenaars of de beheerders een beroep doen op bepaalde premies. Voor bomen die beschermd zijn als monument of die gelegen zijn in een als monument beschermd park kunnen ze een premie voor het onderhoud, het beheer en eventuele herstellingen ontvangen. Eigenlijk gaat het hier om een gezondheidspakket. We zouden dit als een SIS-kaart voor bomen kunnen omschrijven. Deze premies zitten in het Vlaams instrumentarium ter zake verwerkt.

De praktijk toont evenwel aan dat de bescherming van monumentale bomen niet steeds volstaat om ze in stand te houden. De bomen worden nog steeds aan natuurlijke processen blootgesteld. Een windhoos of een zware storm kan deze broze bomen beschadigen. Bovendien worden bepaalde bomen nog steeds het slachtoffer van verwaarlozing of van gebrek aan zorgen.

Om dit te verhelpen, heb ik het initiatief genomen om voor dit onderdeel van ons erfgoed een apart project uit te werken. Onder de titel 'Actief beheer' is dit project in hoofdstuk 3, paragraaf 5 van de beleidsbrief 2003 opgenomen. Aangezien deze teksten voor iedereen beschikbaar zijn, zal ik er nu niet verder op ingaan.

Voor de uitwerking van dit project werkt de afdeling Monumenten en Landschappen samen met de

Van Grembergen

partners op het terrein. De afdeling Bos en Groen en het instituut voor Bos- en Wildbeheer beschikken over de nodige expertise inzake de boomverzorging en -artsenij.

De toepasbaarheid en de uitvoerbaarheid van de door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uitgewerkte ideeën met betrekking tot boomdokters moeten in Vlaanderen nog worden getoetst. Hoewel we niet over een specifiek instituut voor boomdokters beschikken, worden deze ideeën momenteel eigenlijk al in de praktijk gebracht.

Een van onze lopende projecten betreft de organisatie van opleidingen voor kwaliteitsvol beheer. Het educatief bosbouwcentrum Groenendael organiseert momenteel, in samenwerking met de tuinbouwschool van Roeselare, voor het eerst een opleiding in de boomverzorging. Wat dit betreft, kiezen we in Vlaanderen voor een pragmatische aanpak. We overwegen tevens het opmaken van een inventaris van opmerkelijke bomen, het opstarten van een aantal bewustmakingsacties en het publiceren van informatiebrochures.

Dit project is in de planning voor 2003 opgenomen. In de loop van de komende jaren zal hier binnen de erfgoedzorg effectief werk van worden gemaakt. Hierbij zullen we specifiek aandacht schenken aan de monumentale en de ecologische waarde van onze bomen.

Op deze manier zullen we trachten tegemoet te komen aan de bezorgdheid die in het Vlaams Parlement leeft. Dat deze bezorgdheid in de commissie voor Cultuur, Media en Sport wordt geuit, verbaast me niet. Deze bomen maken deel uit van ons cultureel erfgoed. Bepaalde mensen menen dat cultuur zich tot de architectuur, de beeldende of de podiumkunsten beperkt. Mijns inziens vormt cultuur een zeer groot geheel. We moeten de bescherming van deze monumentale bomen als een onderdeel van onze humanitas beschouwen.

De voorzitter : De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Ik zou de minister voor eerst willen bedanken voor zijn zeer bevredigend antwoord, want zijn standpunt verheugt me. Ik hoop dat hij in de loop van deze beleidsperiode nog de kans zal zien om de gemeenten bijkomend te motiveren om hieraan mee te werken.

Zo zouden de gemeenten een nieuwe inventaris van waardevolle bomen kunnen opmaken. In deze

inventaris zouden bomen kunnen worden opgenomen die in het verleden aan de aandacht zijn ontsnapt. De minister zou tevens wat bijkomende publiciteit voor het bestaande premiestelsel kunnen maken. Kortom, ik hoop dat de bewustmakingscampagne omtrent ecologisch erfgoed in de komende maanden en jaren nog verder zoals gepland zal worden uitgevoerd. Ik ben dan ook heel blij met het antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de restauratie van de Sint-Gummaruskerk te Lier

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de restauratie van de Sint-Gummaruskerk te Lier.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben niet van Lier, en mijn vraag is dan ook niet ingegeven door chauvinisme, maar wel door mijn belangstelling voor ons historisch patrimonium, waar zich dat ook bevindt.

Deze specifieke vraag over de Sint-Gummaruskerk in Lier vindt zijn oorsprong in een aantal persberichten over de stopzetting van de restauratie van die kerk, alhoewel het gaat om een historisch waardevol gebouw, dat trouwens al in 1939 werd geklasseerd.

De Peperbus, zoals het gebouw wordt genoemd, is zowat het gezicht van de Pallieterstad Lier. In 1994 werd het restauratiedossier voor de kerk na jarenlange beslomeringen geopend. Het heeft 6 jaar geduurd voor dat rond was. Het gebouw was alleszins dringend aan herstelling toe, en vandaag is dat nog altijd zo, want er is pas één van de zeven geplande fasen van de werken voltooid, namelijk de werken aan het hoofddak van het gebouw.

De tweede fase omvat herstellingen aan de daken van de zijbeuken en een heleboel andere werken

Van Nieuwenhuysen

aan de noord- en de zuidkant van het gebouw. Die werken zijn dringend nodig, want het regent er binnen. Naar verluidt zijn al enkele kunstwerken aangetast, onder andere de Colibrant-triptiek uit de zestiende eeuw, die onder het insijpelend water te lijden zou hebben gehad.

De factuur voor die werken zou vrij hoog oplopen omdat de daken van voor de Tweede Wereldoorlog dateren. Het zou gaan om afgerond 1,5 miljoen euro of 59 miljoen frank. De provincie zou daarvan 20 percent inbrengen, evenals de gemeente en de kerkfabriek. De Vlaamse Gemeenschap zou dan de overige 60 percent bijpassen. Het dossier daartoe zou in december 2001 zijn ingediend.

Ik weet niet of er al een toezegging was gedaan, maar de Vlaamse overheid zou volgens de persberichten niet bereid zijn met de restauratiepremie over de brug te komen. Daardoor kan niet met de tweede fase worden begonnen. Dat heeft uiteraard gevolgen, want hoe langer er wordt gewacht, hoe slechter de toestand wordt.

Mijnheer de minister, klopt het dat u en uw diensten de restauratiepremie weigeren toe te kennen? Als dat zo is, dan neem ik aan dat u daar gegronde redenen voor hebt. Ik kan immers moeilijk begrijpen dat u de eerste fase van de restauratie wel steunt, en daarna verstek laat gaan voor het vervolg van de werken.

Het is bekend dat u veel belang hecht aan ons historisch patrimonium. Daarom verwondert deze gang van zaken me des te meer. Ik heb gelezen dat er voor dit jaar geen geld zou zijn, en voor volgend jaar misschien. Het is jammer dat er geen continuïteit mogelijk is, terwijl er voor Antwerpen en Leuven bijvoorbeeld wel een vast jaarlijks premiebedrag wordt toegekend. Vanwaar dat verschil in behandeling?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, voor de persberichten ben ik niet verantwoordelijk, maar ik wil de pers ook geen schuld aanpraten. Er moet sprake zijn van een foute communicatie. Geen haar op mijn hoofd zou er immers aan denken die mooie Sint-Gummaruskerk met haar Peperbus de nodige aandacht te ontzeggen, integendeel.

De voorgeschiedenis van het restauratiedossier voor deze prachtige kerk in Lier is me bekend. Als resultaat van jarenlange onderhandelingen werd op 26 april 2001 het premiebesluit voor de eerste restauratiefase ondertekend ten bedrage van 23 miljoen frank, of iets meer. Dat was het aandeel van het Vlaams Gewest. Daarnaast werden er in dat jaar ook nog beveiligingswerken gesubsidieerd ten belope van 2,34 miljoen frank.

Het dossier voor de tweede restauratiefase van de Sint-Gummaruskerk, met name de dakwerken, werd vorig jaar door de afdeling Monumenten en Landschappen ontvankelijk verklaard en opgenomen in het restauratieprogramma. Het komt dus wel degelijk nog in het restauratieprogramma voor.

Als ik echter alle ingediende restauratiedossiers tegelijk zou behandelen en afwerken – hoe graag ik dat ook zou willen –, dan zou ik meer dan 10 miljard frank nodig hebben. Die heb ik niet, en dus moet ik keuzes maken. Bij die keuzes moet ik dus kijken naar het belang van het monument, maar ook naar de onmiddellijke ingrepen die nodig zijn om geen schade of geen verdere schade te berokkenen. Wordt eventueel schade of dreigende schade vastgesteld, dan moet ik opnieuw prioriteiten vastleggen. Ik moet dus kijken in de spiegel van de geschiedenis en in de geschiedenis van de waarde van het monument.

U hebt me ook gevraagd waarom ik voor bepaalde monumenten vertrek van een tienjarenplanning. Dat doe ik uiteraard om te vermijden dat de middelen onmiddellijk uitgeput zouden zijn. Dat is dus de reden waarom voor de Antwerpse Onze-Lieve-Vrouw-kathedraal werd gewerkt met een dergelijke planning. Ik kan nog andere voorbeelden geven : de Sint-Baafs-kathedraal in Gent, de Sint-Maartenskerk in Aalst, enzovoort. Ik denk verder nog aan Halle of aan de Parkabdij in Leuven waarvoor ik trouwens nog middelen zoek.

Ik sta dus voor 100 percent achter uw bekommernis en ook ik wil de Sint-Gummaruskerk gerestaureerd zien, het liefst nog tijdens de periode waarin ik deze ministerpost mag bekleden. Voor dit jaar was dit echter onmogelijk. Bij de opmaak van het restauratieprogramma 2003 werd het dossier voor de tweede restauratiefase van de Sint-Gummaruskerk opgenomen in de reservelijst. Concreet betekent dit dat, als door omstandigheden een dossier uit de effectieve prioriteitenlijst van 2003 van eenzelfde grootteorde weg zou vallen, de tweede fase alsnog in 2003 betoelaagd kan worden.

Van Grembergen

Een en ander bewijst dat de communicatie over dit dossier in elk geval fout was. Het bewijst ook dat het niet juist is dat we huidige toestand van de Sint-Gummaruskerk zomaar zouden laten voortbestaan, wel integendeel. Het ligt echt in onze planning om daar op relatief korte termijn prioriteit aan te verlenen. Op korte termijn betekent dus in 2004, of zelfs in 2003 indien een ander dossier door omstandigheden zou wegvallen.

Dit dossier komt dus uiterlijk in 2004 op de prioriteitenlijst. In geval van noodzakelijkheid of hoogdringendheid kan, mits overleg met de afdeling Monumenten en Landschappen, reeds vroeger met de uitvoering van de werken worden gestart. Desgevallend zal ik hiertoe mijn akkoord verlenen en kunnen, in afwachting van de toekenning van de premie in 2004, alvast de meest hoogdringende ingrepen worden verricht. Ik kan dus niet vooruitlopen op de financiering, wat niet wil zeggen dat de werken niet aangevat kunnen worden, wetende dat de financiering in 2004 wel wordt ingevuld.

Met een en ander wil ik beklemtonen, dat ik, in tegenstelling tot wat u in uw objectieve vraagstelling of de pers laat uitschijnen, dit project blijf ondersteunen. Ik hoop uiteraard dat uit de komende begrotingsbesprekingen zal blijken dat de middelen voor Monumenten en Landschappen behouden kunnen blijven, zelfs indien mijn algemene budgettaire ruimte zou worden gereduceerd.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik wil er wel op wijzen dat de communicatie in de pers waar u naar verwijst, uiteindelijk op gang is gekomen door de kritiek die door het Lierse schepencollege is geuit. De pers heeft die kritiek enkel verwoord.

Uw antwoord kan voldoening geven in die zin dat het niet de bedoeling is om die werken zomaar te gaan stilleggen. Het is de bedoeling om uiterlijk in 2004 – en misschien reeds in 2003 – dit project voort te zetten. Ik hoop dat dit nog kan in 2003, want de situatie is op bepaalde punten bijzonder kritiek.

Ik vraag me wel af of zo'n tienjarenplan – waarvan voor bepaalde projecten in bepaalde steden gebruik wordt gemaakt – niet mogelijk zou zijn voor

dit dossier, dus voor de Lierse Sint-Gummaruskerk.

Minister Paul Van Grembergen : Bij een tienjarenplan verloopt alles in één aanbesteding, terwijl voor het dossier van de Sint-Gummaruskerk voorzien werd in één aanbesteding per fase.

Ik ben hier deze morgen iets te laat aangekomen omdat ik deze morgen nog naar Antwerpen moest, maar niet om de reden die u zou kunnen vermoeden. Ik was daar namelijk in verband met de Leien en de restanten van de fortificaties. Ik moest daar aanwezig zijn omwille van een plots opduikend gegeven. Ik hecht persoonlijk veel belang aan dat dossier omdat het gaat om het eerste militaire ingenieursingrijpen in de verdediging van een stad. Die ingreep dateert van onder Keizer Karel. Het grappige is dat Keizer Karel de stadsomwalling van Gent liet afbreken en op hetzelfde ogenblik besliste van start te gaan met de stadsomwalling van Antwerpen. Dat zal wel te maken hebben met het karakter van de opstandige stad Gent die zich niet aan keizerlijke bevelen wou onderwerpen. Antwerpen was op dat ogenblik wat keizerlijker gezind.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, u hebt geluk dat de heer Verrijken hier niet aanwezig is. Was hij aanwezig, dan zou zich hier nu een lang, hevig en levendig debat ontwikkelen.

Minister Paul Van Grembergen : Ik wou enkel zeggen dat ik soms met onverwachte situaties word geconfronteerd, met name het behoud van iets dat plotseling door omstandigheden bouwvallig wordt of waar zich plotseling andere problemen voordoen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de uitvoering van de resolutie betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenaren-

Voorzitter

zaken, over de uitvoering van de resolutie betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag zal minder geld kosten dan de vorige, maar is misschien wel meer moeite waard omdat er minder geregeld is.

Mijn vraag heeft namelijk betrekking op de opvolging van de resolutie betreffende het gebruik van afkortingen en letterwoorden voor officiële en semi-officiële benamingen die we als overheid niet alleen in dit parlement, maar ook ten aanzien van het grote publiek gebruiken. Het is nu ongeveer een jaar geleden dat deze resolutie werd goedgekeurd en daarom vond ik het zinvol even te herinneren aan wat er precies werd goedgekeurd.

De betreffende resolutie hield in de eerste plaats de vraag in om in officiële en semi-officiële publicaties, teksten en aankondigingen van activiteiten die door de Vlaamse overheid worden gesubsidieerd of georganiseerd, te zorgen voor een correct en begrijpelijk taalgebruik, met zo weinig mogelijk afkortingen, letterwoorden, enzovoort. Ten tweede werd dienaangaande om advies van de Taalunie gevraagd. Ten derde werd gevraagd om – weliswaar voorlopig – zelf geen onduidelijke, ondoorzichtige of overbodige afkortingen en letterwoorden meer in te voeren. Ten vierde werd gevraagd een verklarende lijst op te maken van bij de overheid gebruikte afkortingen en letterwoorden, en initiatieven te nemen om de gangbare afkortingen en letterwoorden voor de gewone burger begrijpelijk te maken.

Ik volg deze problematiek bijna systematisch op. Telkens ik iets tegenkom dat daarmee verband houdt, stop ik dat in mijn map. Ik stel reeds lang vast dat zowel wij, als Vlaamse overheid, en u, als Vlaamse regering, daar regelmatig tegen zondigen. Dit wordt duidelijk geïllustreerd door de quiz in Villa Politica. Daaruit blijkt dat we zodanig veel afkortingen gebruiken en zoveel nieuwe afkortingen invoeren dat de leden van dit parlement niet eens meer de link kunnen leggen naar de betreffende bevoegdheid. We hoeven niet alles te weten, maar we moeten toch zeker weten bij welke bevoegdheid iets hoort of kan horen.

Ik verwijs heel concreet naar het BaMa-decreet dat nu ter stemming in de commissie voor Onderwijs voorligt. Ik wijs er in dit verband op dat de commissie voor Onderwijs heel graag afkortingen gebruikt. Ik vergelijk dit even met de afkorting CLB's. Geen kat wist aanvankelijk wat dat betekende, maar ondertussen is het wel redelijk goed ingeburgerd. Al die begrippen zouden veel doorzichtiger moeten zijn.

Ik kom even terug op het BaMa-decreet. Naast dat BaMa-decreet is er ook het BAM-decreet. Gelukkige beschikt dit parlement over een alerte taaldienst die de parlementsleden – niet de regeringsleden – op een en ander wijst. Dit resulteerde in een amendement waardoor dit BAM-decreet werd omgedoopt tot decreet voor de Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel.

Er ligt nu ook een voorontwerp van decreet op tafel betreffende de Arkimedes-regeling. Mijnheer de minister, weet u onder wiens bevoegdheid dit ressorteert? Het is nochtans reeds door de regering besproken. Ik ben ook het woordje 'Vlimpers' tegengekomen. Dat staat voor het personeelsinformatiesysteem van de Vlaamse ambtenaren. Zolang de buitenwereld dat niet nodig heeft, mag dat, wat mij betreft, gebruikt blijven worden. U moet wel begrijpen dat het voor ons, parlementsleden, heel wat opzoekingswerk vergt om daar de juiste betekenis van te achterhalen.

In het antwoord dat ik nu gekregen heb, tref ik het woordje 'meuro' aan. Wat betekent meuro? Miljard euro? Miljoen euro? Ik zal dus de taaladviesdienst van dit parlement moeten contacteren. Gelukkig werkt die snel en vlot.

Ik stel ook vast dat definities op verschillende wijze worden gehanteerd. Ik heb ondertussen geleerd dat het begrip 'allochtone ambtenaren met een handicap' door de afdeling bij de ambtenaren die zich met het personeelsbeleid bezighoudt, anders wordt ingevuld dan bij de dienst die zich bezighoudt met emancipatiezaken. Die laatste dienst geeft daar een bredere invulling aan. De SERV heeft er trouwens reeds voor gepleit de begrippen beter op elkaar af te stemmen.

Een woord dat tegenwoordig bijzonder in is, is het woord 'trajectbegeleiding'. Toch stellen we vast dat het VFSIPH daar een totaal andere invulling aan geeft dan de VDAB. Tijdens deze legislatuur hebben we ook kennis gemaakt met EER en LEER, respectievelijk emancipatie-effectenrapportage en lokale-emancipatie-effectenrapportage.

Van Cleuvenbergen

Ik wil ook even verwijzen naar het huishoudelijke afval. De betreffende regelgeving is zo al ingewikkeld genoeg – denk maar aan die gele post-it's : die mogen dus niet bij het papier worden gegooid, maar horen thuis in de grijze afvalzak. Daarbij wordt gegoocheld met afkortingen als PMD en GFT. Soms leidt dit tot absurde situaties.

Misschien denkt u nu dat ik overdrijf. Welnu, ik overdrijf niet. Ik vind het dan ook belangrijk te weten wat er met deze resolutie in de praktijk is gebeurd.

Ik weet dat de taaladviesdienst van de Kanselarij goed werk levert als de teksten van decreten moeten worden opgesteld. Helaas ontsnappen een aantal zaken hier aan de aandacht. Ik weet dat de voorlichtingsambtenaar, vaak in samenwerking met de taaladviesdienst van de Kanselarij, zijn best doet om begrijpelijke teksten te publiceren. Helaas leveren deze inspanningen niet steeds het gewenste resultaat op. Ik weet dat de cel Taaladvies van het Vlaams Parlement goed werk levert. De Vlaamse volksvertegenwoordigers beseffen misschien onvoldoende dat ze een beroep op deze cel kunnen doen.

Ik vraag me af wat er concreet met deze resolutie is gebeurd en welke plannen de minister heeft om ze alsnog volledig uit te voeren.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, ik deel de bezorgdheid van mevrouw Van Cleuvenbergen. Ik vraag mijn medewerkers steeds om de afkortingen die ze gebruiken in de teksten die ze me bezorgen, tussen haakjes te verklaren. Indien ik dit niet deed, zou ik geregeld door de mand vallen. Ik ken de juiste betekenis van de meerderheid van de bestaande afkortingen niet. Enkel de afkortingen die aan mijn eigen bevoegdheden zijn verbonden, ken ik grondig.

Ik kan me voorstellen dat burgers die met teksten vol afkortingen worden geconfronteerd gewoon afhaken. Indien hieraan nog wat neologismen uit de informaticawereld worden toegevoegd, verdrinkt de lezer, net als ikzelf, helemaal in een dergelijke tekst.

We mogen uiteraard niet uit het oog verliezen dat we ons in een uiterst geavanceerde samenleving bevinden. Europese en internationale afkortingen

sluipen steeds meer binnen in ons taalgebruik. Bovendien gebruiken we heel wat afkortingen om ons eigen bestuurlijk apparaat vorm te geven. Dit maakt het voor de burger allemaal zeer moeilijk.

Mijn voorganger en ikzelf hebben reeds een aantal actuele vragen over dit onderwerp beantwoord. Op 7 februari 2000 heeft het Vlaams Parlement een resolutie van mevrouw Van Cleuvenbergen over het gebruik van afkortingen en letterwoorden goedgekeurd. Hierop is deze kwestie aan de Raad van de Nederlandse Taal en Letteren voorgelegd. De Raad van de Nederlandse Taal en Letteren, die dit probleem zeer ernstig neemt, heeft twee deskundigen om een pre-advies gevraagd. Het gaat om de heer Joosten van het departement Linguïstiek van de KUL en om professor Hinskens van het Institut für Germanistik van de universiteit van Leipzig.

De Raad van de Nederlandse Taal en Letteren heeft deze pre-adviezen vervolgens aan het taaladviesoverleg van de Nederlandse Taalunie voorgelegd. Op 13 december 2001 heeft de Raad van de Nederlandse Taal en Letteren geconcludeerd dat uit deze voorstellen best een richtlijn voor het volledige taalgebied kon worden ontwikkeld. De Raad van de Nederlandse Taal en Letteren heeft deze conclusie als advies aan het comité van ministers van de Nederlandse Taalunie overgemaakt.

Op 14 oktober 2002 heeft het comité van ministers van de Nederlandse Taalunie besloten dat het hier om een grondig en waardevol advies gaat, maar dat het uitvaardigen van richtlijnen voor het hele taalgebied niet tot de bevoegdheid van de Nederlandse Taalunie behoort.

Het comité van ministers heeft het Algemeen Secretariaat van de Nederlandse Taalunie opgedragen om het advies en de gedragsrichtlijn als een leidraad voor de taalgebruikers op website Taaluniversum te vermelden. Het Algemeen Secretariaat van de Nederlandse Taalunie zal evenwel geen digitale spellingchecker inzake het gebruik van afkortingen voor tekstverwerkingsprogramma's ontwikkelen.

De Vlaamse en de Nederlandse overheid moeten zelf bepalen welke gevolg ze aan dit advies wensen te geven. De vraag is bijgevolg op welke manier de Vlaamse overheid deze resolutie ten uitvoer wil brengen. In de omzendbrief 2000/4 van 8 september 2000 betreffende de wetgevingstechnieken somt de Vlaamse regering summier enkele richtlijnen op inzake het gebruik van afkortingen.

Van Grembergen

Aangezien de oprichting van elke nieuwe commissie met een nieuwe afkorting gepaard gaat, zal ik ervoor moeten zorgen dat dit probleem voortdurend onder de aandacht wordt gebracht. Ik zal de cel Taaladvies van de administratie Kanselarij en Voorlichting verzoeken dringend na te gaan of het mogelijk is om, op basis van het advies van de Nederlandse Taalunie, een nieuwe, meer uitgewerkte richtlijn en omzendbrief op te stellen.

Het moet hierbij steeds de bedoeling zijn leesbaarder en begrijpelijker teksten op te stellen. Dit betekent evenwel niet dat we in de omgekeerde richting mogen overdrijven. Een volledige lijst van afkortingen en letterwoorden lijkt me alleszins niet haalbaar. Bovendien zijn sommige letterwoorden tot bekende begrippen uitgegroeid.

Een goed voorbeeld hiervan is het SMAK. Indien we de volledige naam van dit museum zouden gebruiken, zou niemand nog weten dat het eigenlijk om het SMAK gaat. Sommige afkortingen hebben een dergelijke bekendheid gekregen dat de volledige naam eigenlijk een onvollediger beeld oproept dan de afkorting. De afkorting UN is bekender dan de naam United Nations. Het spreekt vanzelf dat een dergelijke bekendheid het gevolg is van een heel proces.

Het massale aantal afkortingen en letterwoorden werkt verbijsterend en overrompelend, en voor de meeste burgers is dit echt een probleem. Indien er een kloof is tussen de burger en de politiek, ligt dit mijns inziens niet aan de politici. De politici worden momenteel meer dan ooit ten tonele gevoerd en ontleed. De kloof schuilt vooral in het taalgebruik. Het overmatig gebruik van afkortingen bemoeilijkt de communicatie. Ik heb geen eenvoudige oplossing voor dit probleem, maar ik ben er wel van overtuigd dat we hier de nodige aandacht aan moeten schenken.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : De kern van het probleem schuilt inderdaad in de communicatie tussen de overheid en de burger. Burger en overheid moeten elkaar kunnen begrijpen. Ik besef dat bepaalde afkortingen door iedereen worden begrepen. De VDAB is hiervan een goed voorbeeld. Iedereen weet wat deze afkorting betekent. Indien we nog nieuwe afkortingen of letterwoorden willen lanceren, moeten we evenwel een gepast communicatiesysteem opzetten.

Ik zou hier nog even willen ingaan op de verengelsing van onze taal. Ik zou er namelijk op willen wijzen dat de heer Vandenbroeke in dit verband een voorstel van resolutie heeft ingediend.

Volgend jaar zal de Vlaamse overheid de krachten van het Beter Bestuurlijk Beleid hanteren. Mijns inziens is dit een goede gelegenheid om dit probleem aan te pakken.

De Vlaamse regering heeft met de Nederlandse regering een cultureel akkoord afgesloten. Aangezien de Nederlandse Taalunie dit probleem niet kan oplossen, kunnen we misschien eens nagaan of dit cultureel akkoord ons hierbij zou kunnen helpen.

Wie de verschillende sites van de Vlaamse overheid bezoekt, zal merken dat de site van de SERV een lange lijst met afkortingen bevat. Mijns inziens moet het perfect mogelijk zijn om een gemeenschappelijke lijst van alle gebruikte afkortingen op te stellen. Dit is een louter technische kwestie. Deze lijst kan vervolgens op de portaalsite van de Vlaamse Gemeenschap worden gepubliceerd.

Tot slot zou ik er nog even op willen wijzen dat ik dit dossier zal blijven opvolgen.

Minister Paul Van Grembergen : Ik sta niet weigerachtig tegenover deze voorstellen. Ik zal nogmaals aandringen op het opstellen van een dergelijke lijst van afkortingen en letterwoorden. De mogelijkheid om een dergelijke lijst op te stellen, moet nader worden onderzocht.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de oprichting van een cultuurfonds

Vraag om uitleg van mevrouw Niki De Gryze tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het topstukkenfonds

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van

Voorzitter

Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de oprichting van een cultuurfonds en van mevrouw De Gryze tot minister Van Grembergen, over het topstukkenfonds.

De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Dany Vandebossche : Mijnheer de voorzitter, het topstukkendecreet moet voorzien in de noodzakelijke bescherming van topstukken die zich op Vlaams grondgebied bevinden. Het spreekt vanzelf dat deze bescherming staat of valt met de middelen waarover de Vlaamse Gemeenschap beschikt om dit decreet uit te voeren als een belangrijk kunstwerk te koop wordt aangeboden.

De omvang van dit probleem is in het verleden duidelijk geworden. De Vlaamse Gemeenschap beschikte vaak niet over voldoende middelen om een belangrijk werk aan te kopen. Tijdens een van die gelegenheden heeft de Vlaamse Gemeenschap getracht met het bedrijfsleven in zee te gaan. Het gaat hier niet echt om een PPS-formule, want de Vlaamse Gemeenschap heeft het bedrijfsleven gevraagd om aan de aankoop deel te nemen. Toen is evenwel duidelijk gebleken dat dit niet zo eenvoudig is.

Heel wat organisaties in de culturele sector, waaronder ook een aantal Vlaamse openbare instellingen, worden niet enkel door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerd, maar tevens door het bedrijfsleven – of, om het met een lelijk woord te zeggen, gesponsord. Deze sponsoring heeft een tijdlang in de lift gezeten. Hoewel dit nooit echt gemakkelijk is geweest, was het in het midden van de jaren negentig heel wat eenvoudiger dan nu om sponsoring van bedrijven voor culturele instellingen en initiatieven te vinden.

Sommige bedrijven hebben zich in bepaalde vormen van sponsoring gespecialiseerd. Wie het wielrennen volgt, kan dagelijks vaststellen dat bepaalde banken hun investeringen van de beeldende kunsten naar de sport hebben verlegd. Sponsoring is voor verschillende culturele instellingen geruime tijd een belangrijke bron van inkomsten geweest. In sommige instellingen werd sponsoring zelfs in de begroting ingeschreven, en soms stond daar een schatting bij van wat ze wilden binnenhalen. Dat bedrag werd dan meestal nog overschreden. We zouden kunnen stellen dat bedrijven ook een maatschappelijke taak hebben, en dat een deel van die taak uit het steunen van de culturele sector bestaat.

De discussie daarover is vrij moeilijk, maar het is iets waarvan we zouden kunnen uitgaan.

De bedrijven voeren uiteraard allemaal een eigen beleid, en de voorbije twee jaar is er een duidelijke kentering merkbaar. Voor 2002 en zeker voor 2003 wordt het bijzonder moeilijk voor de culturele instellingen en initiatieven om aan privé-financiering van de bedrijven te geraken. Dat heeft te maken met de economische situatie, maar ook met het feit dat sommige bedrijven zich na een aantal jaren heroriënteren. Ik heb sterk de indruk dat ze daar nu mee bezig zijn, en dat de belangstelling van het bedrijfsleven voor de culturele sector, althans voor de financiering van projecten, de voorbije twee jaar is afgenomen.

Vorige week las ik een stuk waarin u interessante verklaringen hebt afgelegd over het Topstukkenfonds. U zei dat we zouden moeten streven naar een soort PPS-stelsel, zodat uiteraard de overheid financiert, maar de overheid niet alleen, en ook de kans wordt geboden aan het bedrijfsleven bij te dragen tot de financiering van dat Topstukkenfonds en daar fiscale vrijstelling voor te krijgen. Dat lijkt me een uitstekend idee. Ik heb dat idee ook al op tafel gegooid tijdens een begrotingsbespreking.

U zult zich ongetwijfeld herinneren dat de vorige cultuurminister in Nederland het initiatief had genomen tot de oprichting van een cultuurfonds. Er zou een soort centraal fonds worden opgericht met belastingvrijstelling. Alle mogelijkheden om bedrijven aan te trekken, zouden in dat algemeen cultuurfonds worden gestopt, dat dan zelf zou instaan voor een herverdeling ten gunste van de sectoren die het meeste nood hebben aan die middelen.

Toen ik las over uw initiatief met het Topstukkenfonds, waarin ook is voorzien in het decreet, en waarvoor ook middelen in de begroting zijn ingeschreven, dacht ik dat het interessant zou kunnen zijn dat uit te breiden tot een algemeen cultuurfonds. Dat zou het in sommige gevallen gemakkelijker maken bedrijven aan te trekken, dan het nu is voor individuele instellingen. Dat fonds zou op een of andere manier zelf, uiteraard in overleg met de medefinanciers, bepalen welke sectoren het meest behoefte hebben aan die middelen.

Op het veld blijkt het immers steeds moeilijker te worden om aan privé-financiering te geraken. Ik kan tal van voorbeelden geven van initiatieven die op dit ogenblik hun begroting niet sluitend kunnen maken omdat er geen interesse is van het bedrijfsleven, of omdat de bedrijven om boekhoudkundige

Vandenbossche

redenen niet meer in staat zijn tot culturele initiatieven bij te dragen.

Mijnheer de minister, kunt u niet overwegen de PPS-formule die u voor het Topstukkenfonds bestudeert, uit te breiden tot een algemeen cultuurfonds? Dat zou de interesse van sommige privé-financiers kunnen aanwakkeren, zonder dat die privé-financiers het helemaal voor het zeggen moeten krijgen. Dit doet uiteraard niets af van de absolute behoefte aan financiering van het Topstukkenfonds, zowel door de overheid als met privé-middelen.

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het topstukkendecreet heeft tot doel Vlaamse topstukken op eigen bodem te houden. Volgens het decreet moet een Vlaams Topstukkenfonds worden opgericht om waardevolle kunstwerken te kunnen aankopen.

Om dat Topstukkenfonds beter te kunnen financieren, dus met meer dan begrotingsmiddelen of -overschotten, werd gezocht naar creatieve oplossingen. Geïnteresseerde burgers of bedrijven kunnen hun vrijwillige bijdrage fiscaal aftrekken. Er zou worden gestreefd naar een bedrag van 30 tot 40 miljoen euro om belangrijke kunstwerken te kunnen aankopen.

Mijnheer de minister, u hebt minister Reynders hier nog niet over aangesproken. U hebt dus nog niet kunnen onderzoeken of het Topstukkenfonds in aanmerking komt voor een erkenning waardoor de schenkers voor hun giften kunnen worden vrijgesteld van belasting. Hebt u minister Reynders hieromtrent al gecontacteerd? Zo niet, binnen welke termijn mogen we dat dan verwachten?

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij deze twee vragen. De tweede vraag maakt de eerste eigenlijk aantrekkelijk.

Er heerst grote bezorgdheid onder al wie bezig is met cultuur, of ook met sport, over het ontbreken van de steun die vroeger door de privé-sector aan initiatieven werd gegeven. Eenmalige grootse evenementen krijgen nog wel steun, althans voor

zover dat dan ook zichtbaar is. Het heeft immers ook te maken met de bekende mediatisering van de maatschappij. De onzichtbare maar structurele steun aan cultuur en sport wordt steeds schraler.

Een aansporing tot het aanbrengen van middelen voor meer dan alleen maar topstukken, zou het nut hebben dat, naargelang dingen in de belangstelling komen, er middelen kunnen worden gegenereerd. Wat niet meteen nodig is, kan dan naar andere nuttige bestedingen in het cultuurfonds vloeien. Ik wil hiermee het idee van het Topstukkenfonds niet ondergraven, maar die uitbreiding zou een ruimere groep van investeerders – of met een oud woord mecenasen – kunnen aanspreken.

De vraag van de heer Vandenbossche om de meerwaarde van een algemeen cultuurfonds te onderzoeken, is zeker de moeite waard. Alle mogelijke inspanningen zijn immers goed om opnieuw middelen te vinden voor die sectoren, vooral dan van onzichtbare financiers. Als die steun alleen uit overheidsmiddelen moet komen, wordt het probleem op termijn alleen maar groter.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, we moeten blijven streven naar een groei van de middelen op onze begroting. Het is onze ambitie het Europees gemiddelde van 5 procent van de begroting te besteden aan cultuur. Het parlement moet de politieke wil hebben dat te doen, in overleg met de andere sectoren.

Het privé-initiatief zal altijd slechts een bijkomend hulpmiddel zijn. We moeten er rekening mee houden dat in de privé-sector de enen wat meer gevoelig zijn voor muziek, de anderen wat meer voor monumentale kunst, en nog anderen voor andere artistieke uitingen. Privé-ondernemingen verbinden vaak ook hun profiel aan artistieke uitingen. Sommige bedrijven wilden in de jaren negentig, waar de heer Vandenbossche het over had, hun strak economisch profiel verzachten door er een artistieke component aan toe te voegen. (*Opmerkingen van mevrouw Mieke Van Hecke*)

Ze vonden dat een goed medium voor hun communicatie met de burgers, en deden dat niet alleen omwille van de mooie ogen van de kunstenaar. De drijvende krachten daarachter waren weliswaar vaak individuele directeurs, die daar gevoelig voor waren. Bij de grote bedrijven kunnen we zelfs gemakkelijk aanwijzen wie dat in die periode waren.

Van Grembergen

Dit zal echter ook altijd verband houden met fiscaliteit en erfenissen. Ik neem me dan ook voor bij de regeringsvorming na 18 mei dit aspect van de fiscaliteit te laten opnemen in de besprekingen over de regeringsvorming. Ik zal het daartoe aankaarten bij de verantwoordelijken van de partijen die de onderhandelingen voeren, opdat ze fiscale maatregelen op dit vlak ter sprake zouden brengen als essentieel onderdeel van een nieuw regeerakkoord.

Ik heb hierover wel degelijk een brief gestuurd naar het kabinet van minister Reynders, maar ik verwacht niet dat dit in de huidige omstandigheden voor het federaal niveau nog een prioriteit is. Tezelfdertijd heb ik ook een brief gestuurd naar minister Van Mechelen over het aspect erfenissen, met de vraag hoe we daartegenover kunnen staan met het oog op het behoud van en de zorg voor ons patrimonium, en hoe we kunnen ingaan op eventuele schenkingen. Minister Van Mechelen is, ook door zijn opleiding, niet ongevoelig voor deze problematiek. Er wordt dus aan gewerkt. Resultaten zijn er evenwel nog niet, en ik denk ook niet dat we op heel korte tijd resultaten mogen verwachten.

Het idee van de heer Vandenbossche met betrekking tot een flexibel fonds dat ruimer zou gaan dan topstukken en waarbij zich mecenasen of donateurs zouden aanmelden, valt zeker te overwegen. Dit mag echter niet resulteren in een versnipperd en daardoor machteloos instrument, maar dat is zeker niet de bedoeling van de heer Vandenbossche. Ik ben zijn idee niet ongenegen en ik zal daar binnen mijn kabinet en binnen mijn administratie verder aandacht aan schenken.

Samengevat kan ik zeggen dat nu nog moet worden afgewacht of we na 18 mei op federaal niveau een fiscale doorbraak zullen krijgen ten opzichte van een dergelijke culturele benadering. Ik hoop dat ik daarvoor voldoende steun krijg. Ik praat daarover niet in de woestijn, want ook minister Miller van de Franse Gemeenschap is vragende partij.

Ik sta dus achter de verruiming van een Topstukkenfonds naar een meer algemeen cultuurfonds. Ik zal ook de nodige inspanningen leveren binnen de Vlaamse regering en contact opnemen met minister Van Mechelen met betrekking tot de successies. Verder zal ik de federale fiscaliteitsaspecten blijven opvolgen.

De voorzitter : Vlaanderen beschikt ook over een belangrijk bestaand instrument, namelijk de PMV

waarin de PPS-mogelijkheid, net zoals voor de BAM, ingebakken zit. Ook cultuur kan daarvoor in aanmerking komen. In die zin zou een cultuurfonds via twee poten gefinancierd kunnen worden. De PMV-constructie is net gemaakt om in heel het overheidsbeleid waarvoor Vlaanderen bevoegd is, dat soort privé-initiatieven mogelijk te maken.

Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat de betreffende briefwisseling met het federale niveau nog niet werd beantwoord. Op 11 februari jongstleden heeft een collega van mij uit de Kamer daarover een vraag gesteld. Federaal minister Reynders antwoordde toen dat u hem nog niet had gecontacteerd. Hij zei dat hij daarover al veel verklaringen had gelezen, maar dat hem dien-aangaande nog geen concrete vraag vanwege een collega was voorgelegd. Zolang hij daar niet officieel van in kennis was gesteld, kon hij zijn administratie geen opdracht geven om een onderzoek uit te voeren.

Minister Paul Van Grembergen : Mijn administratie heeft mij gemeld dat daarover wel degelijk een brief is gestuurd naar federaal minister Reynders. Die brief handelde over de topstukken. Mijn administratie heeft me ook gemeld nog geen antwoord te hebben ontvangen. Dit is waarschijnlijk toe te schrijven aan de nakende federale verkiezingen. *(Opmerkingen van mevrouw Niki De Gryze)*

Ik kan u nu niet zeggen wanneer die brief precies verstuurd is. Ik zal dit navragen en zal u dat antwoord later meedelen.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vertrek uiteraard vanuit de premisse dat de overheid haar verplichtingen ten aanzien van de sector moet nakomen of daartoe toch al het mogelijke moet doen. De ideale situatie met betrekking tot de verhouding van de cultuurmiddelen binnen een begroting hebben we nog niet bereikt, maar we gaan er wel van uit dat we die in de meest optimistische situatie zouden kunnen bereiken. Het kan immers niet dat het bedrijfsleven zou bepalen wat in de culturele sector nog kan of niet kan. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Ik heb de sterke indruk dat we ons in een heel moeilijke economische periode bevinden. Dit uit zich in de wijze waarop bedrijven op dit ogenblik

Vandenbossche

naar culturele initiatieven kijken en hoe ze daar al dan niet op willen reageren. Heel wat bedrijven hebben vorig jaar afgehaakt. Het oprichten van een algemeen cultuurfonds zou een aantal bedrijven misschien de mogelijkheid van een breder aanbod bieden. Dit betekent uiteraard niet dat de individuele benadering niet meer zou kunnen. Ik kan me best voorstellen dat heel wat bedrijven een breder aanbod prefereren. Een algemeen cultuurfonds moet in die mogelijkheid voorzien.

De voorzitter heeft daarnet voorgesteld om dit fonds in het bestaand instrumentarium in te passen. Ik vind dit een zeer aanvaardbaar en haalbaar voorstel. Ik weet evenwel niet hoe we dit voorstel het best in de praktijk zouden kunnen brengen. Wat de praktische toepassing van dergelijke mogelijkheden betreft, is het steeds een kwestie van afwachten.

Zoals ik daarnet al heb gezegd, leert mijn ervaring me dat heel wat bedrijven meer aandacht hebben voor de return dan voor investeringen in culturele initiatieven. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat bepaalde topevenementen nu al de naam van hun belangrijkste sponsor dragen.

De voorzitter : Privé-bedrijven willen altijd winst maken. Dat is eigenlijk de basis van elke PPS-constructie. Indien de bedrijven andere motieven zouden hebben, zouden ze meer in het door mevrouw Van Hecke aangehaalde mecenaat passen.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.35 uur.*
